Ne misli, da bo kdaj mimo

Marcel Štefančič jr.

Tomaž Grom, 2023

MLADINA

Ne misli, da bo kdaj mimo

Ne misli, da bo kdaj mimo
Tomaž Grom, 2023

Vesna za najboljši film.

Ne misli, da bo kdaj mimo, dobitnik letošnje vesne za najboljši film, je eksperimentalni film, neskončni *tracking shot*, permanentni *travelling* kamere, ki jo Tomaž Grom – izredno fluidno in razigrano na monoton način ob rekvijemsko monotonem udarjanju enega in istega molovskega akorda (monotonija je tu sporočilo) – vozi po stanovanjih, ulicah, podhodih, metrojih, parkih, parkiriščih, gozdovih, drevoredih, stopniščih, gradbiščih, trajektih, mestih, velemestih in Metelkovi, ob morju, pod mostovi in po snegu, podnevi in ponoči, med stoli, hišami, železniškimi tiri, knjigami in protestniki. Nobenih obrazov ne vidimo. In nobenih velikih planov. In tudi dialogov ni. Le izredno čustvena simfonija gibanja. *Ne misli, da bo kdaj mimo* je trip s kamero. Tako kot je bil trip s kamero *Mož s kamero*, ki ga je leta 1929 posnel Dziga Vertov. In film *Ne misli, da bo kdaj mimo*, ki bi se lahko začel s prvim verzom Prešernove poeme *Kam?* (»*Ko brez miru okrog divjam*«) in končal z zadnjima dvema verzoma (»*in de ni mesta vrh zemljé, kjer bi pozabil to gorje*«), v resnici izgleda kot reimaginacija *Moža s kamero* – reimaginacija filma, ki bi ga morali Slovenci reimaginirati ali rimejkirati pred slabimi stotimi leti, potemtakem v času, ko so posneli filma *V kraljestvu zlatoroga* (1931) in *Triglavske strmine* (1932). Namesto *Zlatoroga* – ali *Strmin* (ki so bile itak rimejk *Zlatoroga*) – bi morali posneti slovenskega *Moža s kamero*. Če bi ga, bi danes filmsko sijali – tako pa se še vedno opotekamo v otroškem obdobju filma. Z vsemi otroškimi boleznimi vred. Ko je žirija na letošnjem Festivalu slovenskega filma za najboljši film razglasila Gromov eksperiment, se je zdelo, da je s tem izrekla nezaupnico Slovenskemu filmskemu centru in njegovim igranim celovečercem, toda s tem je izrekla tudi zaupnico glorifikaciji gibanja, navsezadnje, Gromov film, ki bolj beži proti nečemu kot pa pred nečim (ali nekom), je poziv h gibanju, poziv slovenskemu filmu, naj se že zaboga premakne. Naj se že začne gibati. Naj že postane gibanje (magari val, novi val). Naj se že znebi te svoje »centristične« zatohlosti, postanosti in zadahlosti. Naj se že prezrači. Morda je čas, da se vrne na Triglav. Se bo vsaj premaknil.

(*v kino šele pride*)